

[Carsten Raft.]

jeg maa have Undskyldninger fra dem, og jeg faar det; det kan være nogen Tid, men jeg faar det.

Nu skal det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen fra denne Talerstol bevise, hvad han har sagt, en ærerørig Sigelse mod en dansk Rigsdagsmand, eller ogsaa skal han give en Undskyldning, ligegyldigt om det skal være lige saa længe som i sidste Omgang.

I øvrigt vil jeg sige, at denne Sag er jo fuldkommen klar. Under første Behandling af disse Lovforslag strøede man, om jeg saa maa sige, Blomster paa de frivillige Korps's Grave og sagde kønne Ord om de frivillige Korps, men efterhaanden gaar Naturen over Optugtelsen, og man taler igen om disse Tendenser til bevæbnede oprørske Korps.

Jeg ved godt, hvordan det hele er opstaaet. Det var engang paa et lidt mat Tidspunkt i dansk politisk Historie, efter det store Kriseforlig mellem Konservative og Socialdemokrater, hvor Stemningen maaske var en lille Smule lunken i socialdemokratiske Kredse og lidt farlig udadtil, fordi Nazismen groede nede i Tyskland — da var der nogle unge kommunistiske Studenter, der saa sig gale paa nogle Underofficerer fra Akademisk Skyttekorps i Studenterforeningen og startede en Adresse imod dette Korps, hvad den socialdemokratiske Presse greb med Begejstring. I hele det Milieu var det jo saa glimrende at bringe *bevæbnede Korps* ind i Diskussionen, og de blev brugt. Ordet „Arbejdermorder“ har lydt imod de frivillige Korps, hvor som helst de kom hen; og den Tendens, der lyser igennem det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansens Afbrydelse, har i Aarevis været herskende i den socialdemokratiske Presse. Nu hænger denne Agitation ligesom en gammel Valgplakat og virrer i Vinden, og nu skal den væk. Nu og da er de forskellige Partier ivrige efter at gøre rent paa Plakatsøjler og Plankeværker — Socialdemokratiet ikke mindst i 1932 —, og nu skal bare denne Sag bringes ud af Verden. Disse Korps, der gennem en uegennyttig Tjeneste igennem 50 Aar har tjent deres Land uden den fjerneste politiske Hensigt, er blevet bragt ind i den politiske Diskussion som et brugeligt Middel; de er blevet benyttet, og nu skal de dø paa Grund af denne Afbenyttelse. Det er hele Historien, der er ikke mere at sige om denne Ting.

Efter den meget udførlige Behandling, som de to konservative Ordførere har givet de Lovforslag, der foreligger her, har jeg

kun nogle meget personlige Bemærkninger at gøre. Under min Opstillingskampagne i sin Tid og anden Kampagne forud for Valget af dette høje Ting omtalte jeg, hvor som helst jeg kom hen, Forsvarssagen. Der var forsigtige Folk, der sagde, at det vist ikke var klogt, og de skiftende Hold af socialdemokratiske og radikale Talere, som jeg mødte, fik jeg aldrig nogen Realitetsdiskussion med. Det var imidlertid min Opfattelse, og jeg gav ustandselig Udtryk for den, at den Rigsdag, i hvilken jeg kunde regne med at blive Medlem, kom til at vedtage den Militærordning, hvormed Danmark kom til at møde den kommende Verdenskrig, og jeg sagde lige rent ud til mine Vælgere — det var lige efter Kanslergadeforliget —, at skulde der handles om denne Ting, og der skulde jo dengang handles i al Politik, var jeg billig at købe, fordi jeg betragter denne Sag som meget nyttigere og værdifuldere end noget andet politisk Spørgsmaal.

Nu har Forholdene udviklet sig noget anderledes, men jeg tror, man forstaar, at med den Grundindstilling, jeg havde til dette Spørgsmaal, har jeg med stor Iver fulgt mit Partis Indstilling gennem hele den forsvarspolitiske Udvikling i de sidste Aar. Jeg har anerkendt, at man dæmpede sin naturlige Lyst til at sige sin Mening om Tingene og gav Regeringspartierne Fred til at forberede og drøfte de Forslag; der skulde komme, selv om man maatte erkende, at der gik megen kostbar Tid til Spilde, og man vist nu maa indrømme, at det rigtige Øjeblik til at foretage Materielanskaffelserne blev forpasset. Jeg har beundret den Maade, hvorpaa den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, under Sagens første Behandling tilbød at snakke sammen om Tingene, rakte Haanden ud, til Trods for at der var mange i Det konservative Folkeparti, der mente, at det var ganske ærkesløst, og til Trods for at vi vel alle sammen havde den Skepsis, som nu har vist sig at være berettiget. Og jeg mente, at det var ubetinget rigtigt, at mit Parti stillede Ændringsforslag, der laa saa lavt, som det overhovedet var forvarligt, hvis de Opgaver, der forelaa, overhovedet skulde kunne løses. En yderligere Nedgang vilde have betydet, at man maatte forlade Løsningen af en Del af disse Opgaver, og Det konservative Folkeparti maatte være gaet ind for Afrustning paa bestemte Omraader. Det kan man ikke forlange af et forsvarsvenligt Parti. Det konservative Folkeparti har i hele denne Udvikling vist en udpræget Vilje til at forsage det, som det i og for sig partimæssigt kunde have Lyst til at gøre,